

Nærings- og fiskeridepartementet
Postboks 8090 Dep
0032 OSLO

Deres referanse	Vår referanse	Saksbehandler	Dato
	14/04575-5	Roar Pedersen	30.10.2014

Høringsuttalelse fra Nord-Trøndelag fylkeskommune - NOU 2014:4 Enklere regler, bedre anskaffelser

Det vises til høringsbrev av 20. juni med frist for å inngi høringssvar 31.10.2014.

Nord- Trøndelag fylkeskommune avgir med dette sine kommentarer og innspill til høringen. Det vises til vedlagt saksutskrift for fylkesrådets sak 169/14, fylkesrådets vedtak, fylkesrådslederens vurdering og konklusjoner i saksframlegget.

Vennlig hilsen

Roar Pedersen
Innkjøpssjef

Dette brevet er elektronisk godkjent og sendes uten signatur.

Vedlegg: Saksutskrift Fylkesrådet i Nord-Trøndelag, saksnr 169/14

Nord-Trøndelag fylkeskommune

Orgenhet:

Administrasjonsavdelingen

Postadresse:

Postboks 2560
7735 STEINKJER

Besøksadresse:

Seilmakergata 2
7735 STEINKJER

Org.nr.:

938 967 091

Telefon:

+47 74 11 10 00

Bankkonto:

4410.06.00290

E-postadresse:

postmottak@ntfk.no

Internet:

www.ntfk.no

SAKSUTSKRIFT

Saksgang	Møtedato	Saknr
1 Fylkesrådet i Nord-Trøndelag	28.10.2014	167/14

NOU 2014:4 Enklere regler - bedre anskaffelser, Forenkling av det norske anskaffelsesregelverket - Høring

Fylkesrådet i Nord-Trøndelag har behandlet saken i møte 28.10.2014 sak 167/14

Protokoll

Innstillingen ble enstemmig vedtatt

NOU 2014:4 Enklere regler - bedre anskaffelser, Forenkling av det norske anskaffelsesregelverket - Høring

Arkivsak-dok. 14/04575-2
Saksbehandler Roar Pedersen

Saksgang
Fylkesrådet i Nord-Trøndelag

Møtedato
28.10.2014

Saksnr
167/14

Fylkesrådsleders innstilling til vedtak:

Fylkesrådet støtter konklusjonen i saksutredningen og gir administrasjonssjefen fullmakt til å utarbeide endelig høringssvar.

Fylkesrådsleders vurdering

Dagens regelverk for offentlige anskaffelser stiller oppdragsgiverne overfor komplekse prosedyrer og vanskelige juridiske problemstillinger. Det er en stadig økende frustrasjon blant oppdragsgivere og leverandører over at regelverket har blitt for detaljert, komplisert og formalistisk. Regelverket påfører partene unødvendige omkostninger. Prosedyrene for konkurransegjennomføring får hovedfokus, og viktige oppgaver knyttet til planlegging av anskaffelsene og oppfølging av avtalene får ikke tilstrekkelig oppmerksomhet. Dette hemmer gode og kostnadseffektive innkjøp.

Det er behov for reelle forenklinger i regelverket. De særnorske bestemmelsene i dagens regelverk er alt for omfattende. Det bør ikke legges opp til strengere lovregulering nasjonalt enn det Norge er forpliktet til i henhold til anskaffelsesdirektivet, og regelverket må – i langt større grad enn i dag – baseres på tillit til den enkelte oppdragsgiver og innkjøper.

Handlingsrommet for fylkeskommuner og kommuner må økes. Det må i langt større grad bli mulig å ta forskjellige samfunnshensyn ut fra lokale forhold og i den enkelte anskaffelse. Flere pliktbestemmelser som ivaretar samfunnshensyn i dagens regelverk er ikke forenlig med dette.

I den nasjonale delen av regelverket må det etableres et utvidet unntak for offentlig-offentlig samarbeid som gjør det mulig for kommuner og fylkeskommuner å kjøpe tjenester av hverandre i forbindelse med utøvelse av offentlig virksomhet uten å måtte følge anskaffelsesregelverket.

Jeg konstaterer at forenklingsutvalgets forslag i stor grad imøtekommer disse behovene selv om det er mange dissenser i viktige spørsmål.

Værnes, 21. oktober 2014

Anne Marit Mevassvik
fylkesrådsleder
(sign)

Saksutredning for fylkesrådet

Referanse for saken
Høring NOU 2014:4

Vedlegg

- Høringsnotat NOU 2014:4
- Faktaark med oversikt over utvalgets forslag og dissenser

Saksframstilling

Nærings- og fiskeridepartementet har sendt på høring NOU 2014:4 Enklere regler – bedre anskaffelser. Høringsfristen er 31.10.2014.

Utredningen inneholder et fullstendig forslag til nytt og forenklet norsk anskaffelsesregelverk for klassisk sektor (lov og forskrift om offentlige anskaffelser). Forslaget gjelder de særnorske bestemmelsene i regelverket som ikke er direktivpålagte bestemmelser fra EU gjennom EUs anskaffelsesdirektiv og EØS-avtalen.

Forslaget gjelder dermed bestemmelser for anskaffelser under EU/EØS-terskelverdiene, særnorske bestemmelser for anskaffelser over terskelverdiene og bestemmelser som regulerer enkelte særlige tjenester som bl.a. utdannings-, helse- og sosialtjenester. De særlige tjenestene er ellers underlagt et endret regime i det nye anskaffelsesdirektivet fra EU, hvor EU-/EØS-medlemslandene i stor grad selv skal utforme de nasjonale prosedyrereglene.

EU vedtok 26. februar 2014 tre nye direktiver om offentlige anskaffelser, herunder direktiv 2004/24/EU som erstatter dagens direktiv for klassisk sektor. Departementet arbeider med et høringsnotat for gjennomføringen av dette og de to andre direktivene. Utvalget omtaler bestemmelsene i det nye direktivet for klassisk sektor der det er relevant. Utvalgets forslag må derfor også sees i sammenheng med det nye direktivet.

I tillegg til sitt prinsipale forslag om et nytt forenklet regelverk, skisserer utvalget også rammer for et alternativt særnorsk regelverk, som er begrenset til de krav og prosedyreregler som er nødvendige for å oppfylle kravene etter EØS-avtalen og formålet med regelverket (et minimumsregelverk).

Departementet ønsker innspill og synspunkter på utvalgets forslag, spesielt 12 hovedpunkter i forslaget. Det vises til vedlagt høringsbrev.

NOU 2014:4 finnes på departementets hjemmeside:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/nfd/dok/nou-er/2014/NOU-2014-4.html?id=761768>.

Det er ellers svært mange dissenser i utvalgets rapport, bl.a. på bakgrunn av ulikt syn på hva forenkling betyr. NHO har utarbeidet et faktaark som oppsummerer utvalgets forslag og dissenser. Det vises til saksvedlegget.

Formål og grunnleggende prinsipper

Det er behov for å tydeliggjøre og forenkle dagens formålsbestemmelse. En formålsbestemmelse kan ikke bli uttømmende i sin oppregning. Bestemmelsen bør derfor rendyrke det viktigste i samsvar med flertallets forslag om en todelt formålsbestemmelse i det norske regelverket. Anskaffelsesreglene skal bidra til effektiv bruk av samfunnets ressurser. Dette er den historiske begrunnelsen for regelverket og det bærende formålet.

Flertallets forslag om å rendyrke prinsippene om likebehandling, gjennomsiktighet, konkurranse og forholdsmessighet i lovteksten medfører en hensiktsmessig tydeliggjøring. Innholdet i de øvrige prinsippene i dagens regelverk (forutberegnelighet og etterprøvnbarhet) fanges opp av disse prinsippene, og det har i utøvelsen av regelverket ofte vært vanskelig å forholde seg til overlappende prinsipper.

Nye prosedyreregler

Flertallets forslag til nye prosedyreregler og forslaget om at forhandlinger skal bli en mulig og valgfri del av alle konkurranser gir offentlige oppdragsgivere et handlingsrom som i større grad tilsvarer handlingsrommet til private oppdragsgivere. Dette er steg i riktig retning og innebærer samtidig større tillit til den enkelte oppdragsgiver og innkjøper.

De nye prosedyrereglene vil gjøre det mulig å foreta avklaringer, rette opp feil og mangler og gjennomføre forhandlinger i langt større utstrekning enn tilfellet er i dag. Dette vil hindre at gode tilbud må avvises, og at konkurranser må avlyses på grunn av ubetydelige feil og mangler.

Selv om forhandlingsforbudet i anbudskonkurranser fjernes, vil de grunnleggende prinsippene, konkurransegrunnlaget og tildelingskriteriene fortsatt sette rammer for hvordan dialogen kan forløpe og sikre likebehandling.

Å utsette oppdragsgivers valg av om det skal forhandles eller ikke, til etter at tilbudsfristen er løpt ut, er ellers fornuftig fordi det først er da at oppdragsgiver kjenner tilbudenes innhold og har et fullstendig grunnlag for å vurdere om det er behov for å forhandle. Forslaget om innføring av åpen og begrenset tilbudskonkurranse vil i tillegg gi oppdragsgiver rett til å avklare og rette opp uklarheter i tilbudene på samme måte som i forhandlede konkurranser, men uten at det er noen plikt til å gjennomføre en full forhandlet konkurranse.

Anskaffelser som er unntatt EUs nye anskaffelsesdirektiv

Utvalgets grunnleggende utgangspunkt er at anskaffelser som er unntatt det nye anskaffelsesdirektivet, også bør være unntatt det norske anskaffelsesregelverket.

Utvalget foreslår likevel at bl.a. lånekontrakter må underlegges de grunnleggende prinsippene i regelverket. Dette er ikke uproblematisk fordi låneopptak er en «ferskvare» som kjøpes i et marked som endrer seg kontinuerlig. Dersom kommunesektoren skal ha konkurranse og avtaler på dette, vil det medføre unødvendig økt utgift til dekning av risiko. Lånekontrakter bør derfor løftes helt ut av anskaffelsesregelverket slik at heller ikke de grunnleggende prinsippene kommer til anvendelse.

Det er uheldig at det ikke er avklart om og eventuelt i hvilken grad regelverket om offentlige anskaffelser er til hinder for å inngå utbyggingsavtaler i henhold til plan- og bygningsloven. Departementet bør kunne undersøke mulighetene for å innføre et generelt unntak fra anskaffelsesregelverket for slike avtaler.

Unntak for egenregi og offentlig-offentlig samarbeid

Ulike typer interkommunalt og fylkeskommunalt samarbeid er viktig for å kunne drifte offentlige tjenester så godt som mulig til innbyggernes beste. Dagens regelverk for offentlige anskaffelser griper på uheldige måter inn i mulighetene til å etablere slikt samarbeid. EUs nye anskaffelsesdirektiv stadfester et eget unntak fra regelverket for samarbeid mellom offentlige aktører - såkalt (utvidet) egenregi og offentlig-offentlig samarbeid. Dette går imidlertid ikke lengre enn det som kan henføres til tidligere rettsavgjørelser.

Utvalget foreslår at direktivets presiseringer på dette punkt gjennomføres også under EU/EØS-terskelverdiene. Dette er ikke hensiktsmessig fordi det fortsatt eksisterer usikkerhet om hvor langt unntaket for offentlig-offentlig samarbeid rekker. Dersom en kommune for eksempel ønsker å kjøpe administrative støttetjenester (eksempelvis IKT-tjenester) fra en annen kommune, er det ikke entydig gitt at dette fanges opp av unntaket. Det samme gjelder administrative vertskommuneløsninger. Når dette ikke er avklart i direktivet, blir det dermed fortsatt opp til EU-domstolen å vurdere om slike tilfeller kan unntas.

Det er mange gode grunner for at det bør være et vidt handlingsrom for samarbeid mellom kommuner og fylkeskommuner. Vilårene for dette kan forbedres ved at norske myndigheter utnytter handlingsrommet under EU/ EØS-terskelverdi og innfører et utvidet unntak for offentlig-offentlig samarbeid slik at man på dette nivået fritt kan anskaffe tjenester av hverandre, som ledd i utøvelsen av offentlig virksomhet.

Unntak for kontrakter med en anslått verdi under 100.000 kroner

Forslaget fra utvalgets flertall om å unnta kontrakter med en anslått verdi under 100 000 kroner fra anskaffelsesregelverket vil være et betydelig forenklingsgrep fordi dagens regelverk i prinsippet gjelder fra første krone uten hensyn til prosesskostnadene.

Skriftlighetskrav

Forslaget fra utvalgets flertall om å fjerne plikten til å føre anskaffelsesprotokoll er riktig. Plikten fremstår som overflødig ved siden av det generelle skriftlighetskravet. Det avgjørende for etterprøvbareheten i en anskaffelsesprosess er at sentrale vurderinger og beslutninger nedtegnes skriftlig, ikke i hvilken form det gjøres. Kravene i Offentlighetsloven, Forvaltningsloven og Arkivforskriften medfører uansett at anskaffelsesprosessen og habilitetsvurderinger skal dokumenteres.

Kunngjøring

Forslaget om å innføre forhåndskunngjøring og frihet for oppdragsgiver til å velge mellom denne løsningen eller å kunngjøre en konkret anskaffelsesprosedyre gir større fleksibilitet og bidrar til mer effektive prosesser. Fylkeskommunen bør også støtte standpunktet til utvalgets flertall om ikke å innføre en plikt for oppdragsgiver til å kunngjøre konkurranseresultater ved tildeling av kontrakter under EU/EØS-terskelverdiene. Nye formalistiske plikter er ikke forenlig med forenkling.

Dokumentasjon av kvalifikasjonskrav

Utvalgets forslag om egenerklæringer som foreløpig bevis for oppfyllelse av kvalifikasjonskrav ved innlevering av tilbud vil være et viktig forenklingsgrep som sparer

tilbyderne for unødvendige omkostninger. Det må likevel være oppdragsgiver som bestemmer når egenerklæring er tilstrekkelig.

Digitalisering

Utvikling med elektronisk kommunikasjon for offentlige anskaffelsesprosesser kan redusere transaksjonskostnadene betydelig. Det bør støttes at anskaffelsesdirektivets regler også gjøres gjeldende under EU/EØS-terskelverdiene. Forutsetningen må likevel være at staten tar ansvaret og bærer kostnadene med å utvikle en effektiv og brukervennlig felles løsning for dette som både dekker oppdragsgivernes og leverandørenes behov. Pr i dag er man langt unna en slik løsning, og det er bekymringsfullt at de løsninger som staten har etablert, ikke har god nok funksjonalitet for kommunesektoren (DOFFIN og eHandelsplattformen).

Epost er ingen akseptabel løsning, heller ikke som midlertidig løsning for en kortere periode, fordi dette har sikkerhetsmessige svakheter, svakheter i forhold til offentlighet, og svakheter i forhold til effektivt dersom vanlige krav til dokumentasjon skal gjelde.

Terskelverdier for nasjonal kunngjøring og løsninger for særlige tjenester

Fylkeskommunen bør støtte forslagene fra mindretallene i utvalget

- om å heve den nasjonale terskelverdien til 600 000 kroner for vare- og tjenestekontrakter
- om å heve den nasjonale terskelverdien for bygg- og anleggskontrakter til 3 millioner
- om at terskelverdi for særlige tjenester, herunder helse- og sosialtjenester, settes til 3 millioner kroner.

Den nasjonale terskelverdien har vært uendret siden 2005. Det er derfor rimelig at terskelverdien for vare- og tjenestekontrakter, som et minimum, prisjusteres i tråd med generell prisøkning.

Transaksjonskostnadene knyttet til bygge- og anleggskontrakter er vesentlig høyere enn for andre anskaffelser, og en høyere terskel for disse kontraktene vil også reflektere prinsippet om forholdsmessighet og de differensierte EU/EØS- terskelverdiene, hvor terskelverdien for bygge- og anleggskontrakter (39 millioner) i dag er 25 ganger høyere enn for tjenestekontrakter. Selv om terskelverdien for bygg- og anleggskontrakter heves så vil det fortsatt være fullt mulig at oppdragsgivere på frivillig basis fortsetter å kunngjøre bygge- og anleggskontrakter med lavere verdi.

For å ivareta helse- og sosialtjenestenes særtrekk må oppdragsgiverne ha større handlefrihet til å organisere disse og velge tjenesteleverandører på den måten de selv mener er mest hensiktsmessig ut fra faglige og skjønnsmessige vurderinger. I det nye anskaffelsesdirektivet fra EU er nasjonale myndigheter gitt frihet til selv å avgjøre hvilke regler som skal gjelde for anskaffelser under 750 000 euro (ca. 6 millioner kroner). Norge må utnytte dette handlingsrommet. Selv om terskelverdien heves, vil fortsatt grunnleggende prinsipper om konkurranse og likebehandling gjelde. Oppdragsgiverne kan også velge å kunngjøre anskaffelsen, men det vil ikke være en plikt slik som i dag.

Dagens situasjon der oppdragsgiver risikerer enten å bryte reglene om taushetsplikt i helsepersonell- loven eller reglene om offentlige anskaffelser, når det anskaffes tjenester til enkeltbrukere, er ellers uholdbar. Det bør derfor henstilles om at lovgiver løser konflikten mellom anskaffelsesreglene og reglene om taushetsplikt etter helsepersonell -loven.

Forslaget om å innføre brukervalg ved tildeling av kontrakter om individuelle helse- og sosialtjenester er helt nødvendig. Brukerens behov må her stå i sentrum.

Kontrakter om helse- og sosialtjenester til ideelle organisasjoner

Frivillige og ideelle organisasjoner fyller en viktig rolle i samfunnet og bidrar mye i utførelse av velferdsoppgaver. Dagens generelle unntaksbestemmelse som gir mulighet for å reservere kontrakter til ideelle organisasjoner, kan trolig ikke videreføres når det nye anskaffelsesdirektivet skal gjennomføres i norsk rett.

Norge har imidlertid fortsatt et nasjonalt handlingsrom under EU/EØS-terskelverdi. Dette bør utnyttes, og unntaket for ideelle organisasjoner må videreføres for kontrakter under 750 000 euro (ca. 6 millioner kroner).

Ikke anskaffelsesfaglige hensyn

Opp gjennom tiden har det vært stor interesse fra ulike hold for å bruke regelverket for offentlige anskaffelser som redskap for å støtte opp rundt andre hensyn enn de innkjøpsfaglige. Problemet med dette er at bestemmelsene som skal fremme de gode formål, utformes som pliktbestemmelser, og at de ikke nødvendigvis er like relevante i alle anskaffelser. Fanebestemmelser som oppstiller plikt, oppleves av mange kommuner og fylkeskommuner som unødvendig ressurskrevende og lite målrettet. Regelverkets hovedformål om effektiv bruk av samfunnets ressurser bør normalt være tilstrekkelig.

Det er primært oppdragsgiver selv som må bestemme hvilke formål som skal ivaretas i de enkelte anskaffelsene. Det nasjonale regelverket kan gjerne inneholde «kan-bestemmelser» som tydeliggjør mulighetene til å stille vilkår som støtter andre sentrale samfunns mål, men ikke pliktbestemmelser. Flere av hensynene som nevnes i lovens § 6 er for øvrig også ivaretatt gjennom annet regelverk.

Fylkeskommunen bør derfor støtte:

- at plikten til å ivareta livssyklus-kostnader, universell utforming og miljø fjernes. Dette ivaretas av andre regelverk
- at plikten til å kreve framlagt skatteattest og HMS- egenerklæring fjernes. Dette kan i stedet løses gjennom informasjon fra sentrale registre
- at plikten til å innta kontraktklausuler om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter fjernes. Formålet ivaretas på en bedre måte gjennom oppdragsgivers påseplikt etter reglene om allmenngjøring.

Andre forhold

Utvalgets forslag om å innføre et unntak fra plikten til å følge de detaljerte prosedyrereglene i del II, hvis oppdragsgiver har behov for å foreta et dekningskjøp som er nødvendig fordi en konkurranse må avlyses, eller fordi det har oppstått en tvist som forsinker kontraktsinngåelse, er svært positivt.

Utvalgets understrekning av at prinsippet om forholdsmessighet tilsier at oppdragsgivere generelt skal ha mer fleksibilitet i forskriftens del II (og enda mer i henhold til forskriftens del I) sammenlignet med anskaffelser etter del III. Dette er også positivt. Dagens praksis i Klagenemnda for offentlige anskaffelser (KOFA) medfører imidlertid at tilnærmet alle reglene

i del III trekkes inn i del II på grunn av de grunnleggende prinsippene. Denne utviklingen må derfor reverseres.

Fylkeskommunen bør støtte forslagene om fjerning og forenkling av bestemmelsene om tilbud. Mange av reglene «er utgått på dato» og må anses som unødvendig detaljregulering og formalisme.

Fylkeskommunen bør også støtte *flertallets* oppfatning om at oppdragsgivere bør ha mulighet til å forhandle bort også vesentlige avvik for anskaffelser omfattet av den nasjonale delen av regelverket. Plikten til å avvise er i dag for streng og fremmer ikke konkurranse.

Det er behov for å stramme inn på kravene for å bli tilkjent negativ kontraktsinteresse. Det skal i dag svært lite til før oppdragsgiver blir gjort ansvarlig for dette. At oppdragsgiver gjør en feil eller konkurransen avlyses kan være tilstrekkelig. Dette gjelder selv om leverandøren ikke ville vunnet konkurransen. Etter dagens praksis kan det dermed se ut til at det er tilstrekkelig å konstatere at leverandøren ikke ville inngitt tilbud om han visste at feilen ville bli begått, uavhengig av om feilen som er gjort har hatt betydning for tildelingen. Kravet til årsakssammenheng og begrunnelse må strammes inn.

Konklusjon

Dagens regelverk for offentlige anskaffelser stiller innkjøperne overfor komplekse prosedyrer og vanskelige juridiske problemstillinger som ofte ikke kan håndteres uten faglig bistand og store omkostninger. Dette fører ofte til at prosedyrene for konkurranse gjennomføring og de prosessrettslige sidene ved offentlige anskaffelser får hovedfokus, mens viktige oppgaver knyttet til planlegging og avtaleoppfølging ikke får tilstrekkelig oppmerksomhet. Dette hemmer gode og effektive innkjøp.

Dagens anskaffelsesregelverk er blitt et regelverk for jurister, der regelverksoverholdelse er et mål i seg selv, uten at det stilles spørsmål ved de økonomiske konsekvensene av de ulike reglene. Det er en stadig økende frustrasjon blant både oppdragsgivere og leverandører over at regelverket har blitt for detaljert, komplisert, og formalistisk.

Det er behov for reelle forenklinger i regelverket, slik også staten har lagt opp til gjennom denne utredningen. Forenklingene må bidra til at innkjøperne kan gjøre et godt og profesjonelt innkjøpsarbeid, samtidig som mindre feil fra oppdragsgiver eller tilbyder ikke får uforholdsmessige konsekvenser. I tillegg må regelverket, i langt større grad enn i dag, baseres på tillit til den enkelte oppdragsgiver og innkjøper. De særnorske bestemmelsene i dagens regelverk er alt for omfattende, og utvalgets forslag er et viktig steg i arbeidet med å forbedre dette. Det er også positivt at Forenklingsutvalget går inn for å gi staten, fylkeskommunene og kommunene økt handlefrihet innenfor det nasjonale regelverket.

Flertallets forslag om at effektiv bruk av samfunnets ressurser og konkurranse om offentlige kontrakter angis som et todelt formål med regelverket, bør støttes. Det samme gjelder forslaget om forenkling av grunnleggende prinsipper, forslaget til nye prosedyreregler og fjerning av forhandlingsforbudet ved anbudskonkurranser.

Alle anskaffelser som er unntatt det nye anskaffelsesdirektivet, bør som hovedprinsipp også være unntatt det særnorske regelverket. Det bør ikke legges opp til en strengere lovregulering nasjonalt enn det Norge er forpliktet til i henhold til anskaffelsesdirektivet.

Dersom det skal gjøres unntak fra dette, må det foreligge tungtveiende grunner på oppdragsgivers side som ikke kan ivaretas på annen måte.

Lånekontrakter bør løftes helt ut av regelverket, og ikke reguleres av regelverkets grunnleggende prinsipper. Det bør etableres et utvidet unntak for offentlig-offentlig samarbeid som gjør det mulig for kommuner og fylkeskommuner å kjøpe tjenester fra hverandre uten å måtte følge anskaffelsesregelverket. Staten bør også undersøke mulighetene for å innføre et generelt unntak fra regelverket for utbyggingsavtaler etter plan- og bygningsloven.

Flertallets forslag om å unnta kontrakter med anslått verdi under 100 000 kroner fra regelverket er hensiktsmessig av hensyn til prosesskostnadene både for oppdragsgiver og leverandører.

Fylkeskommunen bør støtte mindretallsforslagene

- om å heve den nasjonale terskelverdien til 600 000 kroner for vare- og tjenestekontrakter
- om å heve den nasjonale terskelverdien for bygg- og anleggskontrakter til 3 millioner
- om at terskelverdi for særlige tjenester, herunder helse- og sosialtjenester, settes til 3 millioner kroner.

Fylkeskommunen bør også støtte forslaget om å innføre brukervalg ved tildeling av kontrakter om individuelle helse- og sosialtjenester. Lovgiver må imidlertid finne en løsning på dagens konflikt mellom anskaffelsesreglene og reglene om taushetsplikt etter helsepersonell -loven.

Unntaket fra regelverket for kontrakter til ideelle organisasjoner for helse- og sosialtjenester må videreføres i det nasjonale regelverket (under EØS-terskelverdien på 750 000 euro).

Anskaffelsesregelverket må i langt større grad gjøre det mulig for kommunene og fylkeskommunene å ta forskjellige samfunnshensyn ut fra lokale forhold og i den enkelte anskaffelse. Dette er nødvendig dersom regelverket skal bidra til gode innkjøp og riktig bruk av samfunnsressursene. Det er i dag bl.a. et problem at regelverket brukes til å fremme en rekke særhensyn som ikke nødvendigvis er like relevant i mange anskaffelser. Regelverket bør ikke inneholde pliktbestemmelser for dette, og forslagene fra utvalgets flertall om å fjerne flere slike er riktig vei å gå. Dette gjelder

- plikt til å ta hensyn til livssykluskostnader, universell utforming og miljø.
- plikt til å kreve fremlagt skatteattest og HMS-erklæring fra tilbyderne.
- plikt til å innta kontraktklausuler om lønns- og arbeidsvilkår i offentlige kontrakter.

Viktige samfunns mål kan i stedet ivaretas gjennom «kan-bestemmelser» som tydeliggjør mulighetene til å stille vilkår. Dette kan gjelde forannevnte forhold, men også andre formål, for eksempel lærlingeklausul.

Unødvendige formalistiske regler i dagens regelverk må fjernes eller gjøres mer fleksible, og det må ikke innføres nye formalistiske krav. Fylkeskommunen bør derfor støtte

- forslaget om å fjerneplikten til å føre anskaffelsesprotokoll
- forslaget om å innføre mulighet for forhåndskunngjøring
- forslaget om egenerklæringer som foreløpig dokumentasjon på oppfyllelse av kvalifikasjonskrav ved innlevering av tilbud

- flertallets forslag om ikke å innføre kunngjøringsplikt for resultat av konkurranser
- forslagene om fjerning og forenkling av bestemmelsene om tilbud

Fylkeskommunen bør støtte en utvikling med elektronisk kommunikasjon for offentlige anskaffelsesprosesser også under EU/EØS-terskelverdiene. Forutsetningen er at staten tar ansvaret og bærer kostnadene med å utvikle en effektiv og brukervennlig felles løsning for dette som både dekker oppdragsgivernes og leverandørenes behov. Det er bekymringsfullt at løsninger som hittil er etablert, ikke har god nok funksjonalitet for kommunesektoren. Det er ønskelig med et bredere samarbeid mellom nivåene om disse utviklingsoppgavene.

RETT UTSKRIFT
DATO 28.oktober.2014